

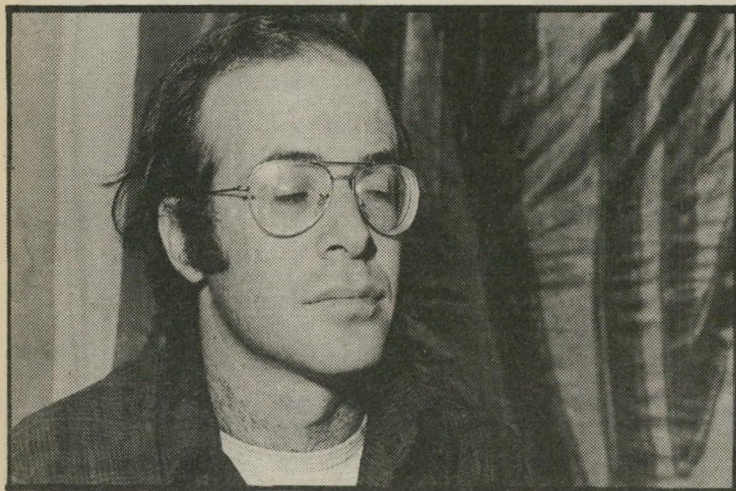
רים לוי, שרון ומודעי, האמונים על השורה הז' בוטנסקאית בשיר בית"ר: "שא אש להצית, אין דבר / כי שקט הוא רש"י".
חבריהכנסת מיכאל איתן (ליכוד) ודוד (ר"י) צוקר (ר"י) נתנו בראיונות ל"העולם הזה" דרוז לדימונם: איך יתגלגלו הדברים בזירה המדינית והפוליטית-סינמית בעיקבות יוזמת מובארכ.

גידעון סער (סרצנסקי)

לשמיר וארנס צפויים בכל מיקרה חודשים קשים, גם לאחר שקיבלו השבוע (מרבין ופרס) פסקיזמן קצר. הדילמה: ניסיון שלהם לבזום את התהליך המדיני עלידי אמירת "לא" ליוזמת מובארכ, יגרור אחריו קרע (אולי סופי) בקואליציה עם המערך, ואולי גם עם ארצות-הברית. הסכמה שלהם לרעיון המיסגש בקאהיר תצית מחדש את להבת הסיכסוך הפנימי המתמשך בליכוד עם הש-

שמיר וארנס אולי ייחלו לכך שזוערת סת"ח שדחתה לפני חודש, את תוכנית-השלום של מדי-שלת-ישראל, תעניק להם לפחות כמה חודשים של שקט. כלומר: הקטאת התהליך המדיני ורגיעה יחסית מצד שלושת שריהחישוקים. נשיא מצר-יים גילגל את הכדור (מבחינת שמיר וארנס זהו יותר רימון נטול-ניצרה) בחזרה לחציהמיגרש הישראלי.

תהיה מהומת אלוהים!

דדי צוקר: "המשבר יבוא כאשר יגישו האמריקאים תוכנית!"

אני צופה אז (בשעת ההצעה האמריקאית) משבר עם שלושה תסריטים אפשריים: ● ממשלה צרה של הליכוד עם המפלגות הרחיות והימניות, שתוליך את ישראל למש-בר מדיני וכלכלי חריף ביותר, אחרי רחית ההצעה האמריקאית. ● ממשלה צרה של המערך עם החרדים, שהולכת להסדר מדיני. ● האופציה הסבירה ביותר: הליכה לבחיי רות סכיב תוכנית-השלום. לגבי תוצאותיהן של בחירות כאלה קשה להתנבא, אבל יש לי אמונה מאוד עמוקה שב-שעה של הכרעה, רוב הציבור הישראלי מת-נהג באופן פרגמטי, ולא באופן אידאולוגי, גם בניגוד לאידאולוגיה שלו. אם תהיה הצ-עה ממשית, הציבור ינהג באופן פרגמטי. לגבי הליכה בשלבים למדינה פלסטינית — אני לא מוציא את זה מהחשבון, אבל לא הייתי נותן לזה הסתברות יותר גבוהה מכך שזה לא יקרה. זה, להערכתי, לא יכול להיות לפני בחירות ומהומת-אלוהים של ממש פה בארץ. מהלך כזה יהפוך את החברה הישר-אלית לחברה רועשת. הסצנריו הראשון (ממשלת ימין) יכול לה-גיע עד לעימות מילחמתי נוסף עם הערבים. אבל משבר כזה יכול להביא גם להתפתחות: שבמימין, ורק בשל כך הוא, יהיה איזה סעי-אבל זה יבוא רק לאחר התפכחות כואבת. אני לא מאמין בהתפכחות רציונלית של תהליי-כים. ככה לא עובדת הפוליטיקה. נכון שאנשים כמו אהוד אולמרט ודן מרי-דור שונים מהימין הרדיקלי (משרון ומודעי ימינה). כל "טבלת המחירים" שלהם, של "מה-עבור מה", אחרת. אבל הם לא עומרים לפני רגע הכרעה שמחייב פיצול. אני עוד לא רואה את המיפגש הזה, ואני לא חושב שאנחנו לפני פירוק הממשלה. תהייה עוד הרבה תוכניות, הצעות, עליות וירידות בתהליך של מיקות, ולכן אנו עוד רחוקים מזה.

אני רואה את הצעת מובארכ כפי שאני רואה את תוכנית הבחירות של הממש-לה: זהו חלק מתהליך של מיקות, שאנו מצוי-ים בעיצומו. ישראל, אש"ף, מצריים, ירדן, ארצות-הב-רית — כולן מצויות באמצעו של תהליך-מיקות, שכולן שותפות לו, גם אם לא כולם מברכים זה עם זה ישירות. אני מודה שזוהי הנחת-יסוד די אופטימית. אם תוכנית-מובארכ עצמה תצא או לא תצא לפועל — אני לא בטוח שזה כל-כך קריטי. כישלון תוכנית-מובארכ לא יסגור את התהליך כולו, כי במקום כל תוכנית תבוא הצעה חדשה. תוכנית מובארכ איננה הצעת-מינימום מבחינת הערבים, מכיוון שאף אחד לא מתחיל משאימת בהצעת-מינימום. לכן גם אם ה-תוכנית הזאת לא תצא לפועל — תבוא תוכי-נית אחרת במקומה. יש כאן נקודה אחת שאיננה לגמרי ברורה: האמריקאים מנהלים הפעם אסטרטגיה מאוד שונה מזו שניהלו ב-22 השנים האחרונות. בפעם הראשונה אין להם תוכנית משלהם, אלא הם רק נותנים גיבוי להצעות של אחרים. אני לא יודע כמה זמן הם צריכים להמשיך באסטרטגיה הזאת. ההשערה שלי היא שבש-לב מסוים הם יצטרכו להציע הצעה שלהם, וזה יקרה אחרי ששני הצדדים יהיו מותשים. לפי דעתי, עוד לא הגענו לרגע-האמת, שבו הממשלה תצטרך להכריע אם להתפרק או לא. הממשלה תעמוד לפני משבר אמיתי רק כשתבוא ההצעה האמריקאית. ואז אני לא חווה טובות, כי הכל בעצם תקוע סביב העי-קרון של שטחים-תמורת-שלום. כל השאר זה עטיפה וציפוי. אני לא רואה פילוג בליכוד, וגם לא אפש-רות שבה רבין מתמרן את שמיר. אני לא מקבל את כל התסריטים האלה. את העיקרון של שטחים-תמורת-שלום לא יכול הליכוד לקבל בלי הליכה לבחירות. לכן

מיכאל איתן: "בקאהיר ייסד שמיר את המדינה הפלסטינית!"

מוחלטת של תוכנית-שמיר, שהתיימרה פעם (וזכרנו?) לתקוע טריז בין ערביי י"ש לבין אש"ף-תוניס. אש"ף המלוכר יעמוד מול מישלחת מבול-בלת, כנועה, חסרת כל תוכנית ויעדים מוג-דרים וברורים, ומול התביעה של הפלסטינים למדינה פלסטינית תעמוד שם-תוכנית ישר-אלית, כהשראת ממשלת-השיתוק-הלאומית של הליכוד והמערך. הציבור בארץ, בהשראת ה"פירינק" שיגיע מהתיקשורת העולמית, ייתפס לראש מזה ולהקצנה מזה. אנשי המחנה הלאומי יסברו להודות שהיו "פראירים" כאמזונתם התמימה במנהיגי הליכוד וברכיו, ויעדיפו להסביר ש-אין ברירה וחיבים לוותר, או שיחזרו על סיסמתם הניצחית שאילו שלט המערך לבדו היה גרוע יותר. גורמים אחרים עלולים להי-תפס למעשים קיצוניים, שאינם עולים בקנה אחד עם המערכת הדמוקרטית. בתוך הליכוד יחול משבר, ומאות פעילים יפעלו במרץ ובפומבי כדי לעצור את התה-ליך. מצד שמאל, אשליית השלום המתקרב תגרוז חלקים מהציבור להפעלת לחצים על הממשלה, שבמילא תוותר, בסופו של דבר, כמעט על הכל, אך הם ידרשו זאת כקצב הר-בה יותר מהיר. בגליל ובכפרייהמשולש תלך ותגבר הפ-עילות הערבית הלאומנית. המגעים בין מנהי-גים ברמות שונות של ערביי-ישראל ומנהיגי-אש"ף ילכו, ייתרבו ויעמיקו. תושמענה יותר ויותר קריאות בזכות המדינה הפלסטינית, וחוגים גדלים והולכים יעסיקו עצמם בשאלה — מהו השלב הבא במאבק לשיחרור הגליל, או לפחות למתן אוטונומיה ויצירת זיקה בין ערביי הגליל והמשולש למדינת-פלסטין. כיש"ע יגזוז כל ההלומות למציאת גורמים מתונים. חיסוליהחשבונו של משתפי-פער לה עם ישראל יתגבר, ובמקביל להמשך הר-יונים יתגברו ביטויי הלחץ החיצוני באמצעות (המשך בעמוד 54)

יכול לתת, כי אינני נביא. אך הכיוון הוא ברור: יוזמת-הבחירות של שמיר צוברת תאוצה ומובילה, גם אם שמיר לא התכוון לכך, אל היעד הברור של מדינה פלסטינית. אם כי גם זו לא תהיה התחנה הסופית בש-יפתיהם של ערביי ארץ-ישראל משני עברי הקו הירוק. הדרך למדינה הפלסטינית תהיה רצופה תחנות שבהן "יעברו" המערך והליכוד על הציבור בארץ ובעולם, כאילו הם מתכוונים לעמוד על עקרונותיהם, כפי שהם מצויינים בקווי-היסוד של הממשלה. ובכל תחנה כזאת יימצא בסוף מוצא של פשרה, שיסכר את אוד-ניהם של כל שאר המשתתפים במישחק המ-כור. לערבים ולאמריקאים יסבירו שכסופו של רבר במילא יקבלו את שלהם. לציבור בארץ ימשיכו להפריח סיסמות קיצוניות, אולי אפי-לו יותר מכפי ששמענו אי פעם. מיפגש כזה בקאהיר, בפאראפרזה על מימ-רתו של קלאוזוביץ, יהיה המשך המילחמה בין אש"ף לישראל באמצעים אחרים. אלא שהפ-עם ישראלי תיתן את כל הבימה התיקשורתית העולמית לאש"ף. אמנם ערפאת לא ישתתף במישלחת הפ-לסטינית, כפי ששמיר לא ישתתף במישלחת הישראלית, אבל הוא יישב בכית-מלון בקא-היר, בקירבת-מקום, וינחה את המישלחת הפ-לסטינית. לפני העולם תוצגנה תמונות של מישלחת פלסטינית מול מישלחת ישראלית, כאשר כמעט כל מדינות-העולם יבינו שהמישלחת הפלסטינית יושבת שם כדי להשיג מדינה פלסטינית, ואילו ישראל יושבת שם כדי להי-אבק בקרב-מאסף על התנאים. במצב-דברים כזה, דעת-הקהל בעולם תקלוט מסר של זכות — שעליה כבר לא צריך לדבר ולהתווכח — של מדינה פלסטינית כיש"ע. מאבק זה יביא מבחינה תיקשורתית תבוסה